

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **R. K.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 6.9.2011, č.j. OAM-244/ZA-ZA04-ZA14-2011 **se zrušuje** pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že dne 25.8.2011 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany. 13.9.2011 mu bylo doručeno rozhodnutí žalovaného z 6.9.2011, č.j. OAM-244/ZA-ZA04-ZA14-2011, kterým bylo rozhodnuto, že se žádost žalobce zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen zákona o azylu).

S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasí a proto proti němu podává žalobu. Domnívá se, že byl v řízení o udělení mezinárodní ochrany zkrácen na svých právech, jelikož žalovaný

nezjistil v průběhu řízení dostatečně skutkový stav věci a nesprávně tak posoudil žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou. Rozhodnutí proto napadá v celém rozsahu pro nezákonnost.

Domnívá se, že žalovaný v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany porušil zákonná ustanovení, a to § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004, správní řád v platném znění (dále jen SR), jelikož nepostupoval v řízení tak, aby zjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, resp. neopatřil si dostatečné důkazy pro své rozhodnutí. Jak žalobce v řízení uvedl, z vlasti odešel, jelikož se odmítl podílet na finančních machinacích a korupci v samosprávě, potažmo ve státní správě. Z uvedeného důvodu čelil fyzickému napadení ze strany soukromých osob. V důsledku toho byl i hospitalizován, což doložil lékařskými zprávami. Ačkoliv se obrátil na policii, pod psychickým nátlakem násilníků a ze strachu o život své trestní oznámení vzal zpět. Učinil tak proto, že policie je na Ukrajině natolik zkorumpovaná a propojená s kriminálními živly, že neposkytuje záruky ochrany před svévolným násilím. Naopak se obával i násilí ze strany policie, která běžně sahá k nezákonným zatčením, zadržováním a na zadržovaných neváhá použít násilí. Právní řád sice umožňuje obrátit se v případech nezákonného postupu státních orgánů na ombudsmana a soudy. Tato možnost však není reálně dostupná a v praxi účinná. Žalovaný byl povinen účinnost státní ochrany zkoumat (viz rozsudek NSS ze dne 18.12.2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008), což neučinil. Žalovaný dále došel k závěru, že potíže žalobce nelze považovat za problém s mafií. Takové tvrzení však neopírá o žádný důkaz a jde spíše o dojem žalovaného. Žalobce je přesvědčen, že osoby, které ho zbili s mafií spolupracovali a z jejich chování bylo zřejmé, že mají konexe na policii. Skutečnost, že rodiče žalobce a jeho bratr žádné problémy nemají, žalobce považuje za zcela irelevantní, jelikož účastníkem řízení je on a nikoli jeho příbuzní, kteří se nedostali do konfliktu se státní správou.

Dále žalovaný dle žalobce nevzal v potaz jeho zdravotní stav, a to přesto, že v řízení předložil relevantní lékařské zprávy a součástí spisu je zpráva z povinné vstupní lékařské prohlídky. Zcela tak opominul skutečnost, že v současné době žalobce trpí TBC a je hospitalizován v Odborném léčebném ústavu v Jevíčku. Žalovaný nepřihlédl k ust. § 2 odst. 9, § 12 písm. b), potažmo § 14 a) a § 14 zákona o azylu, když pro nedostatek podkladů pro rozhodnutí nesprávně zhodnotil skutkový stav a špatně jej podřadil pod ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Žalovaný tak nevzal v potaz, že ve smyslu zákona o azylu je nutné za původce pronásledování považovat i soukromé osoby, není-li stát schopen či ochoten zajistit ochranu před pronásledováním. Žalobce je přesvědčen, že byl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pronásledován pro své přesvědčení, resp. pro zastávání politických názorů – tedy výhradám proti korupci a snahu o její potlačení. Dále je přesvědčen, že je zde minimálně důvod pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14 a) zákona o azylu. Vzhledem ke svému zdravotnímu stavu je také přesvědčen, že měl žalovaný zvážit udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem považoval rozhodnutí žalovaného za nezákonné a navrhoval proto, aby soud rozsudkem uvedené rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6.9.2011 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost rozhodnutí. K namítanému porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu žalovaný uvedl, že rozhodl na základě řádně zjištěného stavu věci a dal žalobci dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádal. Obstaral si také dostatečné podklady a dal jmenovanému možnost se s nimi seznámit, případně navrhnout jejich doplnění. Této možnosti jmenovaný nevyužil.

Žalobce se obává jednání synů souseda a dalších jeho známých v souvislosti s tím, že se odmítl podílet na finančních podvodech. Tak žalovaný odůvodnil, že uvedené skutečnosti nelze pod důvod pro udělení azylu podřadit, neboť je zřejmé, že tyto nijak nesouvisí s žalobcovou rasou, národností, pohlavím, náboženstvím, příslušností k určité sociální skupině nebo se zastáváním určitých politických názorů. Podané trestní oznámení vzal žalobce zpět a žádné jiné kroky k obraně svých práv nepodnikl. Za takové situace nelze namítat, že státní orgány uvedenému jednání nedokáží zabránit. Rovněž údajnou nemožnost vyřešit své potíže přestěhováním se v rámci vlasti nelze považovat za opodstatněnou, neboť tato je založena jen na žalobcových domněnkách.

Námítka týkající se žalobcova zdravotního stavu nepovažuje žalovaný za důvodnou, neboť tento nebyl důvodem jeho žádosti, navíc z léčebného ústavu v Jevíčku byl žalobce již v říjnu propuštěn.

Žalovaný trvá na svých závěrech, že odchod žalobce z vlasti nebyl motivován žádným z důvodů taxativně vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu a rovněž jim namítané obavy z návratu nelze podřadit vážné újmě, jak má namysli § 14 a) téhož zákona. Má tedy za to, že rozhodl na základě náležitě zjištěného skutkového stavu věci, neshledal však důvodnost aplikace jiného ustanovení než ustanovení § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Pokud jde o rozhodnutí, které je předmětem soudního přezkumu na základě žaloby žalobce, jedná se o rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky vydané dne 6.9.2011 pod č.j. OAM-244/ZA-ZA04-ZA14-2011, kdy ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce ve věci mezinárodní ochrany tak, že žádost se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že podle ust. § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, v platném znění, se žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítne jako zjevně nedůvodná, jestliže žadatel neuvádí žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14 a) zákona o azylu.

Podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.

Podle § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Uvedeno, že správní orgán rozhodující ve věci shromáždil za účelem vydání rozhodnutí podklady, na základě kterých byla žádost jmenovaného posouzena. Všechny uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. V souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, v platném znění, byla dne 30.8.2011 žadateli poskytnuta možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Správní orgán vycházel z žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovoru, informací z Cizineckého informačního systému (CIS), Informace MZV, č.j. 129871/2010-LPTP ze dne 19.1.2010, k č. j. MV-92160-1/OAM-2009 a aktuálních informací obsažených v Infobance ČTK „Země světa, Ukrajina“. Žadatel svého práva nevyužil. Správní

orgán konstatoval, že z výpovědi jmenovaného nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být ve vlasti vystaven pronásledování z důvodu pro azylové řízení významných. Výčet důvodů pro udělení azylu vyjmenovaných v § 12 zákona o azylu, v platném znění, je totiž taxativní, což znamená, že z jiných důvodů nelze azyl udělit. Skutečnosti uvedené žadatelem, tedy jeho obavy z jednání synů souseda a dalších jeho známých, nelze důvodům pro udělení azylu podřadit. Z výpovědi jmenovaného je zřejmé, že ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány. Jeho potíže jsou spjaty s odmítnutím podílet se na finančních podvodech. V souvislosti s tím byl v průběhu tří let dvakrát fyzicky napaden, jednou hospitalizován v nemocnici. Trestní oznámení na pachatele vzápětí po jeho podání vzal zpět, neboť byl na něj vyvíjen psychický nátlak. Kvůli tomu raději ve svém volném čase navštěvoval jiná města než Drohobyč. Možnost přestěhování se na jiné místo v Ukrajině vyloučil, protože by to jeho problém nevyřešilo. Doplnil však, že při návštěvách Ukrajiny bydlel jinde, a protože sousedovi synové nevěděli, že se vrátil, žádné problémy neměl. Z informace MZV ČR z ledna 2010 vyplývá, že problémy s „mafii“ řeší policie, v případě její nečinnosti nebo selhání se dotyčný může obrátit na orgány jí nadřízené nebo ukrajinského ombudsmana. Z celkového kontextu žadatelových vyjádření není ani na místě označovat jeho potíže za problém s „mafii“ v pravém slova smyslu. V rámci pohovoru z jeho úst zaznívala pohrdavá slova o korupci dokonce i na adresu nizozemské policie, avšak nelze pominout, že ani on se nezdráhal takového jednání využít a za úplatu získat zaměstnání na městském úřadu. Následně nenaplnil očekávání osob, které ho na danou pozici dosadily, a vznikly mu výše popsané problémy. K napadení v Amsterdamu správní orgán podotýká, že jmenovaný výsledně uvedl, že byl útočníkem napaden ze zadu, tudíž ho neviděl, a ze zmíněné události si z důvodu úderu do hlavy pamatuje jen útržky. Tento incident dává do spojitosti se svými problémy na Ukrajině jen proto, že v Amsterdamu se nachází komunita jeho spoluobčanů. Z výše uvedeného je zřejmé, že skutečnosti, o nichž žadatel hovořil, nemají žádný politický, rasový, náboženský nebo národnostní podtext. Nesouvisí ani s jeho pohlavím či příslušností k určité sociální skupině obyvatel. Jeho poznámka o silících nacionalistických náladách v ukrajinské společnosti je pro jeho žádost irelevantní, neboť sám žádné takové problémy neměl. Zmínil pouze poznámky spolužáků ve škole, které však nemají vzhledem k žadatelovu věku a úspěšnému ukončení jeho školní docházky na současnou situaci žádný dopad. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že potíže vyslovené navrhovatelem nemají žádnou souvislost s azylově relevantním pronásledováním, jež popisuje § 12 zákona o azylu, v platném znění. Žadatel přicestoval do ČR již v září 2007, což potvrzuje informace z CIS. Dále popsal, že od té doby byl na Ukrajině asi třikrát na návštěvě, naposledy před rokem a půl. Zde žil na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání platného do 29.9.2011. Z výše zmíněných skutečností správní orgán dospěl k závěru účelovosti podané žádosti, kterou se dotyčný snaží dosáhnout na prodloužení legálního pobytu v ČR. Je nutné konstatovat, že právní nástroj mezinárodní ochrany lze aplikovat pouze ve smyslu zákonem stanovených podmínek a nelze jej zneužívat za účelem legalizace pobytu na území ČR.

Legalizace pobytu v souvislosti se záměrem dalšího pobytu na území ČR není důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu.

V odůvodnění rozhodnutí pak uvedeno, že podle ust. § 14 a) zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Jmenovaný jak v odůvodnění rozhodnutí uvedeno, v průběhu řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že by mu v zemi původu hrozilo nebezpečí vážné újmy z některého z důvodů uvedených v § 14 a) zákona o azylu.

Krajský soud v Brně poukazuje na judikát NSS, vycházející z rozsudku č.j. 5 Azs 6/2010-107.

Ve věci rozhodoval rozšířený senát v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č.j. 62 Azs 24/2008-25. Rozhodl tak, že žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují. Zamítnout žádost podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, může správní orgán jen tehdy, nepřichází-li v úvahu žádná z takovýchto forem mezinárodní ochrany; tento závěr musí v rozhodnutí odůvodnit.

Dle výroku označeném II. se pak věc vrátila k projednání a rozhodnutí pátému senátu.

Z odůvodnění rozsudku pak mimo jiné vyplývá [20] Rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu tedy nelze chápat jako odmítnutí správního orgánu zabývat se žádostí meritorně. Tomuto účelu slouží institut zastavení řízení podle § 25 zákona o azylu, a to mimo jiné pro nepřipustnost žádosti upravené nyní v § 10 a) zákona o azylu. Cílem § 16 zákona o azylu je pouze urychlení řízení o žádostech těch žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, kteří nesplňují žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Tuto skutečnost ostatně odráží i důvodová zpráva k návrhu zákona o azylu, která v pasáži vztahující se k § 16 uvádí, že „návrh tím sleduje evropský trend eliminovat náklady spojené s pobytem na přežadatelů, kteří o udělení azylu žádají toliko z ekonomických důvodů zrychlením azylového řízení“. Účelem je tudíž uplatnění principu procesní ekonomie a snížení celkových nákladů souvisejících s řízením o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jedná se však pouze o procesní odchylku od standardního řízení ve věcech mezinárodní ochrany, která nic nemění na tom, že i toto zrychlené řízení končí meritorním rozhodnutím. Byť je § 16 zákona o azylu poněkud nesystematicky uveden společně s § 15 a § 15 a) zákona o azylu v části nadepsané rubrikou „Důvody vylučující udělení mezinárodní ochrany“, nelze toto ustanovení chápat jako vyluku z mezinárodní ochrany, která brání věcnému posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ust. § 16 zákona o azylu upravuje pouze podmínky, za nichž může správní orgán rozhodnout o žádosti v tzv. „zrychleném řízení, tedy v souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu ve lhůtě 30 dnů, přičemž není povinen provádět obsáhlé dokazování k důvodům uváděným v žádosti o udělení mezinárodní ochrany. To platí ale pouze tehdy, jedná-li se skutečně o zjevně nedůvodnou žádost z hlediska všech forem mezinárodní ochrany. Pokud tedy např. návrh žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí relevantní důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, ani doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu [§ 16 odst. 1 psím. f) zákona o azylu] a navíc podal žádost o udělení mezinárodní ochrany teprve poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění [§ 16 odst. 2 zákona o azylu], nelze bez dalšího vyslovit závěr, že na jeho straně nemohou být, např. vzhledem k jeho zdravotnímu stavu, dány důvody

pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu a že se jedná i z pohledu tohoto ustanovení o zjevně nedůvodnou žádost.

[21] V dosavadní judikatuře NSS je zastáván názor, že v případě zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona o azylu, nelze posuzovat žádost z hlediska humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Tento závěr se opírá především o znění § 14 zákona o azylu, podle kterého lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů, „jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12“. Obdobný závěr lze z judikatury dovodit i ve vztahu k § 13 a § 14 b) zákona o azylu (rozsudek ze dne 15.9.2005, č.j. 7Azs 138/2005-68, www.nssoud.cz). K § 14 b) zákona o azylu sice judikatura prozatím chybí, nicméně vzhledem k obdobné dikci tohoto ustanovení a § 13 zákona o azylu lze i zde dospět k závěru, že by podle současného výkladu § 16 zákona o azylu nebylo při zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné možné posuzovat tuto žádost z hlediska naplnění podmínek k udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

[22] Stávající judikatura je tak v podstatě postavena na nevyvratitelné domněnce, že v případě uplatnění jakéhokoli důvodu pro postup dle § 16 odst. 1 písm. a) až h) či § 16 odst. 2 zákona o azylu žadatel nenaplní podmínky ani pro udělení mezinárodní ochrany podle § 13, § 14 a § 14 b) zákona o azylu. Takový závěr však v řadě případů nemusí být správný, neboť důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, zejména důvody zdravotní, jakož i důvody pro udělení azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny, jsou velmi často zcela nezávislé na případných důvodech pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu a doplňkové ochrany podle § 14 a) zákona o azylu. I žádost zjevně nedůvodná z hlediska těchto forem mezinárodní ochrany může zakládat důvody pro udělení humanitárního azylu nebo azylu či doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Paradoxně tak může nastat situace, kdy žadatel, který splňuje podmínky podle § 14, § 13 či § 14 b) zákona o azylu, nemusí být mezinárodní ochrana udělena, a navíc není jeho žádost z těchto hledisek správným orgánem vůbec posuzována a nepodléhá tudíž ani následnému přezkoumání soudem.

[23] Zjevnou nedůvodnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany je však nutno posuzovat z hlediska všech forem mezinárodní ochrany upravených zákonem o azylu. Žádost o udělení mezinárodní ochrany lze tedy zamítnout podle § 16 zákona o azylu pouze tehdy, je-li skutečně zjevně nedůvodná nejen z hlediska § 12 a § 14 a) zákona o azylu, **ale i z hlediska § 13, § 14 a 14 b) zákona o azylu**. Tomu nebrání ani dikce § 14 zákona o azylu. V případě rozhodnutí podle § 16 zákona o azylu totiž, jak již bylo řečeno, musely být v předchozím řízení nutně zvažovány případné důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Pokud nebyly shledány, tedy žádost byla vyhodnocena z hlediska tohoto ustanovení jako zjevně nedůvodná, **je třeba se zabývat dále tím, zda zde nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu. Obdobné závěry platí i pro azyl a doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 13 a § 14 b) zákona o azylu.**

V daném případě však žalovaný v průběhu správního řízení, jak vyplývá z jeho rozhodnutí, se nezabýval tím, zda v případě žalobce nejsou relevantní důvody podle § 14 zákona o azylu, když v jeho případě dle žalovaného nebyly splněny podmínky stanovené v § 12 zákona o azylu.

S ohledem na shora citované stanovisko NSS, Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného ze dne 6.9.2011, č.j. OAM-244/ZA-ZA04-ZA14-2011 zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Dle § 78 odst. 5 s.ř.s. je žalovaný při vydání nového rozhodnutí vázán právním názorem soudu v tom, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany bude třeba posoudit, podle § 14 zákona o azylu a ať již v případě kladného či záporného stanoviska žalovaného bude třeba rozhodnutí, tedy posouzení i dle § 14 zákona o azylu řádně zdůvodnit.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Úspěšnému žalobci náklady řízení nevznikly, proto bylo rozhodnuto tak, že účastníkům náklady řízení nebyly přiznány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Brně dne 25. ledna 2012

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová